

Chương 10

Ghen Tuông Mù Quáng

Thuần Khiết về đến nhà đã là gần sáng nhưng cô không hề buồn ngủ. Việc đầu tiên chính là bật laptop, lên mạng, search tin đồn về Phong Bính Thần và Đường Minh Tuyên. Kết quả có mấy thông tin về Đường Minh Tuyên nhưng đã từ rất lâu rồi, chuyên nói về các tiểu thư nhà giàu.

Bình thường Đường Minh Tuyên khá ngoan ngoãn, không có chuyện gì vượt quá giới hạn, hoàn toàn không giống như anh họ Đường Ca Nam được nhiều người biết đến. Lần này bị thợ săn ảnh chụp được cũng là do liên quan đến hôn sự của Đường Ca Nam. Thế là Thuần Khiết lại tìm kiếm ở mấy diễn đàn nổi tiếng. Lần này thì cô đã tìm ra, thông tin đó ở trong một bài viết về hôn sự giữa Đường Ca Nam và Phong Bình.

Bài viết đó hoàn toàn không có tư liệu xác thực, giống như cách dùng từ “có vẻ như” ở tiêu đề, phần lớn là suy đoán bóng gió, cách viết thường dùng của tay săn ảnh chuyên nghiệp. Hình ảnh cũng mờ mờ, không nhìn rõ mặt. Phía dưới có rất nhiều comment nhưng gần như đều nói về hôn lễ giữa hai người Phong Đường. Còn thông tin kia hoàn toàn không được bạn đọc trên mạng chú ý tới.

Cuối cùng cô cũng dễ chịu hơn một chút. Đứng dậy vào nhà vệ sinh tắm rửa rồi đi ngủ.

Chiều hôm sau, Phong Bính Thần không mời mà đến.

Thuần Khiết đang nấu cháo đậu xanh trong bếp, nhìn thấy anh liền liên tưởng đến tin đồn giữa anh và Đường Minh Tuyên, trong lòng không thoải mái lắm. Nhưng lại tự thấy mình không có tư cách để hỏi cho rõ ràng nên càng bí bức. Phong Bính Thần cũng không phát hiện cô có gì bất thường nên lấy hoa quả mang ra ban công bón cho chim tương tự.

Con chim này cũng thật lạ, bình thường thì hót riu rít đến điếc cả tai, cứ khi anh đến là lại giả chết. Thế là anh tự tin phán đoán nó là con đực, nếu không thì không thể kháng cự sức hút của mình.

Thuần Khiết nghe mà vừa tức vừa buồn cười.

Cô mặc một chiếc áo len rộng màu xanh nhạt, hở nửa vai, những đường cong trên cơ thể lúc ẩn lúc hiện, xương quai xanh gợi cảm, chiếc cổ dài, cái cằm nhỏ nhắn khê héch lên, đôi môi căng tròn bóng mịn, không bộ phận nào không mê

hoặc Phong Bính Thần. Anh chần chừ một lúc, quyết định nghe theo tiếng gọi của trái tim. Thế là vút quả táo xuống đi vào bếp.

Thuần Khiết cầm thìa khuấy cháo và nói: “Chờ một chút là có thể ăn...”. Vẫn chưa nói hết câu thì đã bị anh hôn. Cô ngạc nhiên, tròn tròn mắt nhìn anh. Anh có đôi mắt đen sâu và bờ môi mềm mại.

Nụ hôn của anh rất gợi tình, dịu dàng và đầy kiên nhẫn, “dụ dỗ” cô mở miệng. Cô ở trong vòng tay của anh, chỉ thấy đầu óc choáng váng, mũi tràn ngập mùi hương thoang thoang trên người anh. Cô khẽ thở dài trong lòng rồi nhắm mắt, buông chiếc thìa trên tay.

Anh hôn cô, dùng cơ thể cảm nhận đường cong của cô, dùng đôi tay “khám phá” cơ thể cô. Thuần Khiết vừa buồn buồn vừa dễ chịu, không tính toán đến chuyện đã khiến mình bực mình. Hai chân mềm nhũn, đứng không vững, chỉ có thể ngã vào người anh. Cô cảm thấy mình giống như một cây đàn, phát ra âm thanh xúc động lòng người nhờ vào tài chơi đàn điêu luyện của anh.

Khi lí trí quay lại với họ thì đã quá một giờ đêm.

Thuần Khiết đẩy anh: “Anh nên về Phong Bính Thần ám ức nhìn cô: “Đêm hôm khuya khoắt, em yên tâm để anh về một mình sao?”.

“Có gì không yên tâm?”.

“Ngộ nhỡ trên đường gặp yêu râu xanh thì làm thế nào?”.

Thuần Khiết bật cười và nói: “Thế thì hai người có thể kết nghĩa kim lan”.

Phong Bính Thần cũng không nhịn được cười: “Thế mà em cũng nghĩ ra được. Trên đời này làm gì có ai xứng đáng để kết nghĩa kim lan với anh. Cho dù là yêu râu xanh thì anh cũng là người đẹp trai nhất, nho nhã nhất trong các yêu râu xanh”.

Thuần Khiết không thể chịu đựng được sự tự tin thái quá của anh, quay người đi, một lúc sau mới hỏi: “Mấy hôm nay anh làm gì?”.

Phong Bính Thần ôm cô từ phía sau, cầm chạm vào vai cô, mái tóc xoăn dày bông bồng trên cổ cô, thỏa mãn thì thầm: “Người giàu có nhàn rỗi như anh thì không bận gì cả”.

“Đúng, anh chính là Giả Bảo Ngọc”.

“Hả?”.

“Bạn đồ dành các cô gái”.

Phong Bính Thần bật cười một tiếng rồi nói: “Thông thường đều là các cô gái dễ dàng anh”.

Thuần Khiết lại một lần nữa bị anh đánh bại. Con buồn ngủ kéo đến, không bận tâm tới anh nữa. Phong Bính Thần không thấy cô trả lời, gọi hai tiếng không có phản ứng nên cũng ngủ thiếp đi.

Hôm sau thức dậy, bên cạnh không có ai, ngẩng đầu nhìn đồng hồ thì đã mười rưỡi. Anh đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, thấy trên bồn rửa mặt có một bộ bàn chải, khăn mặt mới. Trên gương có dán một mẫu giấy: “Em đi siêu thị!”.

Mười một giờ hơn, Thuần Khiết vẫn chưa về.

Anh không biết làm gì liền bật ti vi xem tin tức, liếc nhìn tâm áp phích trên tủ quần áo thì thấy vẫn là ảnh của Tiêu Úc Sơn. Anh giật xuống, vò nát, ném vào thùng rác cạnh bàn máy tính. Lúc đứng dậy bỗng nhiên nhìn thấy ngăn kéo bàn máy tính chưa đóng khít, bên trong có một chiếc đồng hồ tinh xảo, giá không dưới hai mươi vạn. Có lẽ là thứ đồ đắt tiền nhất trong căn phòng này.

Anh do dự một lúc, cuối cùng không kìm nén được sự tò mò, mở ngăn kéo lấy nó ra. Đúng lúc ấy Thuần Khiết mở cửa bước vào, tay xách hai túi đồ to. Cô vẫn chưa phát hiện Phong Bính Thần đã dậy, chỉ có Phong Bính Thần thấy có chút xấu hổ. Suy cho cùng thì xem lén đồ của người khác là một việc làm rất bất lịch sự, không phải là hành động của một người đàn ông lịch thiệp.

Thuần Khiết đặt đồ xuống, đang định thay dép thì nhìn thấy anh đứng trước bàn máy tính, sau đó nhìn thấy chiếc đồng hồ trên tay anh, sắc mặt có chút biến đổi. Phong Bính Thần mỉm cười ngượng ngùng rồi nói: “Anh vô tình nhìn thấy...”.

“Không sao”.

“Đây là...”.

“Người khác tặng”.

Phong Bính Thần cảm thấy hình như cô không vui lắm, nhưng nghe thấy câu này vẫn không kìm được hỏi cô: “Ai tặng?”.

Vì lần trước đã xảy ra chuyện không vui nên cô thẳng thắn trả lời: “Tháng trước sinh nhật, bạn trai tặng”.

Phong Bính Thần lo lắng hỏi: “Em có bạn trai?”.

Thuần Khiết cười: “Bạn trai cũ”.

Anh thở phào, nghĩ một lúc rồi hỏi: “Tháng trước sinh nhật em, chính là hôm mười ba tháng sáu. Người đàn ông đó chính là bạn trai cũ của em”.

“Vâng”.

“Hai người vẫn còn vương vấn không dứt được sao?”. Im lặng một lúc, anh lại hỏi.

Thuần Khiết nghĩ thấy mùi ghen tuông, không kìm được bật cười: “Chỉ là thỉnh thoảng ăn bữa cơm”.

“Đã chia tay rồi, vì sao còn nhận quà của anh ta?”.

Thuần Khiết không ngờ anh lại hỏi vậy, không khỏi sững người. Nhưng lại thấy câu hỏi này của anh có chút bất lịch sự, trong lòng tức giận nhưng lại bật cười và nói: “Bởi vì quà của anh ta rất đắt tiền, hàng hiệu, không nhận thì thật tiếc...”.

Phong Bích Thần bị chặn họng, không biết nói gì, bất giác muốn ném chiếc đồng hồ trên tay ra ngoài cửa sổ. Nhưng vì không muốn phá hoại mối quan hệ tốt đẹp vừa mới hình thành nên đành phải kìm nén tính công tử nhà giàu của mình, lạnh lùng nói: “Cái này đâu phải hàng hiệu đắt tiền gì chứ, anh sẽ tặng em một chiếc”.

Thuần Khiết lập tức ngắt lời anh: “Chỉ tặng một chiếc? Anh cũng thật keo kiệt”.

“Tùy em muốn nghĩ gì thì nghĩ, không có gì là anh không làm được”.

Thuần Khiết thản nhiên nói: “Tiền nhiều quá không biết tiêu gì sao? Thế thì tặng tiền là được”.

Phong Bích Thần lại bị chặn họng, trợn mắt nhìn cô một lúc lâu rồi bật cười: “Em muốn làm anh tức chết sao?”.

Thuần Khiết nghe vậy liền dịu giọng nói: “Em phải đi nấu cơm đây. Chắc anh sẽ không tức đến nỗi cơm cũng không ăn mà đi luôn chứ?”.

Phong Bích Thần được thể, có ý nghe theo. Nhưng anh không giỏi chuyện này, từ trước tới nay đều là người khác nghe theo anh chứ anh chưa từng nhường nhịn người khác. Vì thế ngang bướng nói: “Cơm em nấu chỉ sợ không hợp khẩu vị của anh”.

Thuần Khiết nghe vậy vừa tức vừa buồn cười, liền nói: “Nếu đã như vậy thì anh đi nấu đi. Em đi chợ anh nấu cơm, cũng rất hợp lí”.

Phong Bính Thần không ngờ cô lại bảo mình nấu cơm, ngây người một lúc, sau đó bĩu môi, ngẩng cao đầu đi vào bếp.

Nguy cơ xảy ra một trận cãi vã coi như đã được hóa giải.

Thuần Khiết thăm thở phào, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh tắm rửa. Mùa hè nóng bức, cô đi ra ngoài một lúc đã ướt đầm mồ hôi. Sau khi tắm xong, cô thay quần áo đi vào bếp, bỗng cô sững người lại.

Nhà bếp đã hoàn toàn biến thành một bãi chiến trường. Từ bộ bếp đến sàn nhà đều bừa bộn, lòng trắng trứng dính nhớp nháp, nước cà chua đỏ chót, rau vãi khắp nơi, dưới sàn nhà còn có một chiếc bát bị vỡ, nồi thì cháy đen, hoàn toàn không nhìn ra được đó là thứ gì.

Quả thực cô không dám tin vào mắt mình.

Phong Bính Thần nhìn cô chăm chăm. Khi đôi mắt kinh hoàng của cô nhìn về phía anh, anh run rẩy giơ tay phải, giọng điệu rất đáng thương: “Anh bị chảy máu”.

Lúc ấy Thuần Khiết mới phát hiện anh bị đứt tay. Chiếc áo sơ mi trắng tinh cũng bẩn hết cả.

Trước vẻ mặt vô tội của anh, quả thực cô... không còn gì để nói, đành phải quay người đi lấy băng urgo băng bó ngón tay cho anh rồi mời anh ra khỏi bếp.

Cô cảm thấy mình thật bi thảm, không những không có cơm trưa mà còn phải dọn dẹp bếp.

Cố kìm nén không thở dài, cô lấy điện thoại trong túi, tìm số điện thoại gọi đặt hai suất ăn trưa, sau đó đeo tạp dề, dọn dẹp nhà bếp.

Phong Bính Thần cởi áo sơ mi, vệ sinh xong lại chạy vào xin lỗi: “Xin lỗi, anh không biết thì ra nấu ăn lại khó như thế. Lần sau anh sẽ không bao giờ vào bếp, không bao giờ nấu ăn nữa...”.

Đối với lời xin lỗi không đầu không cuối này, Thuần Khiết đáp lại bằng ánh mắt sắc như dao.

Phong Bính Thần thì cười không biết xấu hổ.

Cô có một đôi mắt sáng, con ngươi đen láy, rất có thần. Những đường nét trên khuôn mặt rất dịu dàng nhưng không mang lại cảm giác thân thiết. Đường

như ngay từ khi sinh ra đã mang một vẻ lạnh lùng, không dễ gần. Nhưng anh lại khao khát tiếp cận cô, không chỉ là cơ thể. Có điều anh không ngại bắt đầu từ cơ thể.

Anh cởi áo sơ mi, để lộ cơ thể săn chắc. Đối với Thuần Khiết mà nói thì đó là sự mê hoặc không thể cưỡng lại được, chỉ có anh là không biết, chủ động lại giúp đỡ. vốn dĩ nhà bếp đã chật hẹp, nên hai người khó tránh khỏi va chạm. Bị Thuần Khiết gầm lên một tiếng, anh mới ảm ức đi ra.

Đợi đến khi cô dọn xong nhà bếp thì đồ ăn cũng được mang tới. Phong Bình Thần tranh trả tiền. Kết quả phát hiện trong túi chỉ có thẻ tín dụng, không khỏi ngượng ngùng.

Không biết vì anh đói thật hay là gây ra họa, ngại không muốn than phiền mà đã ăn hết sạch suất cơm hai mươi tám tệ. Thuần Khiết cười thâm trong bụng nhưng bên ngoài vẫn thản nhiên như không.

Ăn trưa xong, thấy anh cởi trần, Thuần Khiết lại không có áo cho anh mặc, đành phải giặt áo cho anh rồi cho vào máy giặt vắt khô, mang ra ban công phơi. Thời tiết oi bức, chắc sẽ nhanh khô.

Phong Bình Thần thấy cô giặt áo cho mình, bỗng nhiên trong lòng có một cảm giác không thể diễn tả thành lời. Những người phụ nữ mà trước đây anh từng hẹn hò không những không giặt quần áo cho người khác mà ngay cả quần áo của mình cũng không giặt. Họ lúc nào cũng trang điểm rục rịch, không động tay vào việc gì. Thuần Khiết và họ là người ở hai thế giới. Anh và họ cũng là người ở hai thế giới. Điểm khác biệt ở chỗ anh là mục tiêu mà họ tích cực săn đuổi nhưng chưa chắc đã là mục tiêu của Thuần Khiết.

Anh chưa bao giờ hẹn hò với cô gái như Thuần Khiết. Anh không cho người khác ngủ lại, cũng không ngủ lại chỗ khác, càng không vào bếp bao giờ. Bây giờ, những chuyện gần như sẽ không bao giờ xảy ra với anh đều đã xảy ra. Càng tệ hơn là bỗng nhiên anh nhận ra mình hiểu quá ít về cô. Lí tưởng sống, mục tiêu sống, quan niệm về gia đình, tiêu chuẩn chọn chồng của cô. Ồ, dĩ nhiên, cô cũng có thể là người theo chủ nghĩa độc thân...

Đúng lúc ấy Thuần Khiết phơi áo xong, đi vào nhà. Anh liền hỏi: “Em đã từng nghĩ đến chuyện kết hôn chưa?”.

Thấy anh hỏi như vậy, Thuần Khiết không khỏi sửng người, liền hỏi lại: “Với ai?”.

“Ý anh là em có nghĩ khi nào sẽ lấy chồng sinh con không?”.

“Không”.

“Vì sao?”.

Thuần Khiết bị anh làm cho hồ đồ, cười hỏi: “Anh muốn cầu hôn em sao?”.

“Nếu anh cầu hôn, em sẽ đồng ý chứ?”.

“Anh không cầu hôn em, vì thế em không biết”.

“Chỉ là giả thiết”.

“Em không trả lời chuyện giả thiết”.

Phong Bính Thần bắt mẫn lờm cô. Thuần Khiết vờ làm ra vẻ thờ dài rồi nói: “Nếu anh đã cố chấp như vậy thì em sẽ ban phát ân huệ nói cho anh biết. Nếu có người cầu hôn em, em sẽ căn cứ vào kích thước của viên kim cương để chuẩn bị câu trả lời”.

Phong Bính Thần nghe vậy càng coi thường cô.

“Sao bỗng nhiên anh lại hỏi như vậy?”. Thuần Khiết hỏi.

“Hỏi thế thôi”. Phong Bính Thần ngừng một lát rồi nói: “Này, em có câu hỏi nào muốn hỏi anh không?”.

“Không”. Thuần Khiết lập tức từ chối.

“Em không có một chút tò mò nào về anh sao?”.

Thuần Khiết nghe vậy không nhịn được cười: “Còn phải hỏi sao? Chắc chắn anh sẽ lấy vợ sinh con”.

Phong Bính Thần ngạc nhiên nhìn cô rồi nói: “Vì sao lại chắc chắn như vậy?”.

Thuần Khiết cười và nói: “Bởi vì anh là người có tiền. Người có tiền nếu không sinh con thì ai thừa kế sự nghiệp và tài sản? Quyên góp cho tổ chức từ thiện sao? Không phải ai cũng có tấm lòng đó, đúng không?”.

Phong Bính Thần không còn gì để nói.

Thuần Khiết nhìn sắc mặt anh, lập tức chuyển chủ đề: “Dĩ nhiên rồi. Em là một người vẫn chưa bỏ được những ý nghĩ tiêu cực, suy nghĩ nông cạn, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Có lẽ anh là ngoại lệ...”.

Phong Bính Thần bực tức lờm cô: “Anh không dám chắc mình có tấm lòng đó”.

Thuần Khiết mỉm cười: “Đây cũng là chuyện thường tình, em sẽ không coi thường anh. Có điều xin thứ lỗi cho em mạo muội...”. Cô chần chừ một lúc. Phong Bính Thần dùng ánh mắt khích lệ cô: “Nói đi”.

“Rốt cuộc anh có bao nhiêu tiền?”.

“Nói thật sao?”.

“Nếu anh không ngại”.

“Muốn tính hết tài sản của anh, ít nhất phải mất thời gian nửa năm”.

Thuần Khiết bị câu nói thật của anh làm cho “choáng váng” tới mức không nhúc nhích nổi, ngay người một lúc rồi hỏi: “Em có thể nghe lời nói dối không?”.

“Lời nói dối là anh cũng không rõ mình có bao nhiêu tài sản, không kể xiết”.

Thuần Khiết không kìm được cười nhạt: “Đối với một người ngay cả mấy chục tệ tiền cơm cũng không trả nổi thì em không thể tin được lời nói của anh ta”.

Phong Bính Thần bật cười.

Thuần Khiết quyết định sẽ không tán gẫu với anh nữa, cầm điện thoại lên xem giờ, bỗng nhiên nói: “Áy, hôm nay là thứ năm, anh không phải đi làm sao?”.

Phong Bính Thần cười: “Anh là người có tiền mà! Thích đi làm lúc nào cũng được”. Nói xong thì thấy vẻ mặt không thể hình dung được của Thuần Khiết. Anh cười tươi hơn rồi hỏi: “Còn em? Khi nào em bắt đầu đi làm?”.

Thuần Khiết bĩu môi rồi nói: “Khi nào không có tiền ăn thì tính”.

Nói rồi đi đến giá sách ở góc tường tìm đĩa phim mà mình chưa xem, cuối cùng không tìm được nói thêm: “Đạo này hay bị mọi người hỏi về chuyện này, chán thật, cứ như không đi làm là một chuyện trời không dung đất không tha ấy”.

“Mọi người quan tâm tới em nên mới hỏi mà”.

“Em ghét những sự quan tâm rẻ tiền!”.

“Rẻ tiền?”. Phong Bính Thần khẽ sững người: “Sao em biết sự quan tâm của người khác đều là rẻ tiền?”.

“Em đã lớn rồi, có thể tự lo cho mình, không cần người khác quan tâm. Với em sự quan tâm không cần thiết tức là rẻ tiền”.

Phong Bính Thần mỉm cười lắc đầu.

“Em cũng không quan tâm tới người khác. Lo cho mình đã rất mệt mỏi rồi. Nhưng có rất nhiều người, chuyện của mình kham không nổi, lại còn bày đặt quan tâm đến người khác. Trên đời có một số chuyện, nếu không tự mình trải qua thì sẽ không thể hiểu được, giống như...”. Cô ngừng một lát, rút một chiếc đĩa ra xem rồi lại đặt vào. Sau đó nói tiếp: “Giống như trong bộ phim *Good Will Hunting* ⁽¹⁾ có lời thoại, nói thế nào nhỉ? À... ‘Anh là đứa trẻ mồ côi, đúng không? Nhưng anh nghĩ em sẽ biết những ngày tháng anh đã trải qua vất vả, khổ sở như thế nào là vì em đã từng đọc *Oliver Twist* ⁽²⁾ ư? Thế thì quá đơn giản, chẳng phải sao? Em không thể dựa vào bất kì cuốn sách nào để hiểu anh’...”.

“Hình như anh đã từng xem bộ phim này, sao không có ấn tượng gì với câu nói này”.

“Chính là đoạn Robin Williams ở bên hồ. Em có đĩa đây, bật cho anh xem nhé. Dù sao thì trước khi áo sơ mi của anh khô, chúng ta cũng không có việc gì để làm...”.

Phong Bính Thần lập tức nói: “Ai nói không có việc gì làm? Chúng ta có thể làm rất nhiều việc”. Thuần Khiết ngoảnh đầu nhìn anh, anh liền cười khi khi rồi nói: “Chỉ là em không muốn thôi”.

Cô lại quay lại tìm đĩa phim. Bỗng nhiên Phong Bính Thần nói: “À, anh nhớ ra rồi. Đúng là có một đoạn lời thoại, ở dưới gốc cây bên hồ, là nam chính nói”.

“Anh nhớ ra rồi?”.

“Ừm, em nghe thử xem, có phải là đoạn này không?”.

“Anh nói đi”.

Phong Bính Thần khẽ ho hai tiếng lấy giọng rồi bắt đầu đọc: “I find you attractive. Your aggressive moves towards me indicate that you feel the same way. But still, ritual requires that we continue with a number of platonic activities before we have sex. I am proceeding with those activities, but in point of actual fact, all I really want to do is have intercourse with you as soon as possible”. (Anh rất thích em. Anh chủ động với em như vậy cũng đủ chứng minh anh thích em. Nhưng theo quy tắc, trước khi chúng ta quan hệ với nhau thì vẫn phải có tình yêu lí tưởng theo kiểu “Platon”. Anh đang làm điều đó. Nhưng thú thực mà nói anh chỉ muốn sớm được lên giường với em mà thôi.)

Nói xong, anh nhìn chăm chăm vào mặt Thuần Khiết, mỉm cười và nói: “Are you gonna slap me now?”. (Em sẽ cho anh một cái bạt tai ngay và luôn chứ?)

Thuần Khiết ngây người một lúc, cuối cùng bật cười và hỏi: “Tiếp theo có phải là em nên hôn anh không?”.

Phong Bính Thần tươi cười nói: “Nếu em ngại thì anh không ngại chủ động”.

Nói rồi liền ghé sát lại, cúi người hôn nhẹ lên môi cô.

Thuần Khiết mím môi rồi nói: “Không tệ, rất an thần, thêm cái nữa”.

Phong Bính Thần bật cười, ôm cô và trao một nụ hôn kiểu Pháp dịu dàng, say đắm. Thuần Khiết vừa mới đắm chìm, bỗng nhiên anh buông cô ra rồi nói: “Anh có chuyện muốn nhờ em giúp”.

“Hả?”. Thuần Khiết ngây người hỏi.

“Anh cần một trợ lí...”.

Thuần Khiết đứng thẳng người, neho mắt nhìn anh: “Sao em có cảm giác như người thấy mùi âm mưu”.

Phong Bính Thần bắt mắt lờm cô: “Dựa vào cái gì mà Tiêu Úc Sơn có thể còn anh lại không thể”.

Thuần Khiết cảm thấy buồn cười vì giọng điệu trẻ con của anh, liền đáp lại: “Bởi vì anh ta trả tiền cho em”.

Phong Bính Thần sững người, liền nói: “Anh sẽ không trả tiền cho em. Anh đã giúp em, bây giờ đến lượt em giúp anh. Chúng ta cùng giúp đỡ lẫn nhau”.

“Anh bắt chẹt người khác!”. Thuần Khiết bật cười đầy khinh thường: “Anh là công tử nhà giàu, đi Porsche, sống trong căn phòng xa hoa của khách sạn năm sao, có một đám người phục vụ trước sau. Anh còn cần trợ lí gì nữa”.

“Anh cô đơn cần người bầu bạn không được sao?”. Phong Bính Thần cãi cố.

Thuần Khiết không còn gì để nói.

Phong Bính Thần nói: “Cho em ba giây, nếu không nói anh sẽ coi như em đã đồng ý”.

Thuần Khiết bật cười: “Anh...”

Vẫn chưa nói hết lời thì đã bị anh hôn. Thuần Khiết thấy anh giờ trò như trẻ con, chau mày lờm anh. Cô có một đôi mắt rất đẹp, lúc tức giận hai mắt bùng sáng, mặt đỏ như ráng chiều, ngay cả mái tóc ngắn rối bời cũng mang vẻ đẹp hoang dại khiến Phong Bính Thần nhìn mà xao xuyến, nụ hôn càng thêm say đắm.

Khuôn mặt của anh phóng to trước mắt cô, đôi mắt sâu và sáng, ánh mắt hùng hực giống như muốn khắc dấu trên mặt cô. Khuôn mặt đẹp đẽ của anh

chính là “thuốc kích dục” tốt nhất, nhanh chóng khơi dậy ham muốn trong con người cô. Bàn tay của anh vuốt ve những đường cong trên cơ thể cô. Anh có cách vuốt ve điêu luyện và kỹ năng lên đỉnh tuyệt vời. Thuần Khiết trở nên mềm nhũn trước màn khơi gợi thuần thực của anh. Cô bất chấp nỗi e thẹn, chủ động cởi thắt lưng của anh. Nhưng bỗng nhiên anh cầm tay cô, nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt như cười như không.

Thuần Khiết bị anh đánh bại, nhụt chí nói: “Xem ra em không nhận lời thì anh sẽ không cởi thắt lưng”.

Phong Bính Thần bật cười rồi lại hôn cô.

Đôi môi của anh là món quà đặc biệt nhất của Thượng Đế. Thuần Khiết hoàn toàn bị chinh phục, mơ hồ nói: “Thôi được, anh thắng rồi”.

Buổi chiều mùa hè rất dễ khiến người ta ngủ mê mết. Sau cuộc vui, hai người đều thấy buồn ngủ, liền thiếp đi. Đến tận hơn bốn giờ thì bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại của Thuần Khiết. Cô sờ điện thoại rồi nhấn nút nghe, là Tường Vi gọi. Hai người buồn chuyện vài câu rồi cúp máy.

Phong Bính Thần cũng tỉnh dậy, quay sang hỏi cô: “Ai đấy?”.

Thuần Khiết nói rất ngắn gọn: “Bạn”.

“Bạn gì?”.

“Bạn gái”.

“Lúc nào giới thiệu bạn em cho anh làm quen đi. Anh vẫn chưa gặp bạn của em”. Anh vừa ngủ dậy, giọng ngái ngủ rất gợi cảm, nghe có vẻ như đang nũng nịu. Thuần Khiết nghe mà thấy xôn xang trong lòng.

“Em cũng chưa gặp bạn của anh”.

“Em gặp Quân Hạo rồi còn gì”.

Thuần Khiết nghĩ một lúc rồi nói: “Anh cũng gặp Tiêu Úc Sơn rồi. Anh ta được coi là một trong những người bạn của em”.

“Anh ta là bạn của em, thế anh là gì?”. Phong Bính Thần tỏ vẻ không vui.

Thuần Khiết cười nói: “Dĩ nhiên là thân mật hơn anh ta, chí ít anh ta vẫn chưa nằm trên giường của em...”.

Phong Bính Thần sững người, đưa tay chống người: “À, em hi vọng là anh ta nằm ở đây?”.

Thuần Khiết cũng sững người: “Khả năng lí giải của anh kém thật”.

“Em nói vẫn chưa, từ ‘vẫn’ chứng tỏ em đang thâm mong đợi điều đó”.

“Em đâu có cần nhắc câu chữ, chỉ là buột miệng nói thế, đừng có hiểu sai ý của em”.

“Căn cứ vào lí luận của Freud thì vạ miệng thường tượng trưng cho ý nghĩ trong tiềm thức”.

“My God!” Thuần Khiết không chờ anh nói hết câu mà quay người đi: “Thì ra đàn ông mà ghen thì khó mà tưởng tượng được”.

“Ai ghen?”.

“Thế vì sao anh lại bỏ qua câu trước của em? Lẽ nào anh hi vọng em nói chúng ta chỉ là...”. Cô ngừng một lát rồi nói hai từ tiếng Anh bắt đầu bằng chữ “F”.

Phong Bính Thần giống như bị sét đánh, mắt trợn trừng một lúc rất lâu, không nói một câu nào.

Nói ra hai từ ấy xong Thuần Khiết lập tức cảm thấy hối hận, đang định quay người lại xin lỗi. Nhưng ngay lập tức cảm nhận thấy phía sau lạnh toát, nhiệt độ trong phòng dường như đột ngột hạ xuống hai mươi độ. Trong lòng cô trào dâng một linh cảm chẳng lành, đang định xuống giường chạy trốn thì bị một bàn tay kéo lại.

Giọng nói lạnh như băng của Phong Bính Thần vang lên: “Em nói lại lần nữa”.

Thuần Khiết thành thực xin lỗi: “Xin lỗi, em sai rồi, em không nên nói lung tung...”. Sau đó quan sát sắc mặt của anh rồi tươi cười nói: “Anh biết đấy, trên đời này không ai có thể kháng cự sức hút của anh. Em đã từng thử nhưng đã thất bại. Rất nhiều bộ phận trên cơ thể anh đều là món quà của Thượng Đế, khiến em hết lần này đến lần khác buông thả bản thân...”. Thấy sắc mặt của anh dễ chịu hơn một chút, cô nói tiếp: “Sức hút của anh tuyệt đối không chỉ ở chỗ anh là một người giàu có. Cho dù anh là một người nghèo kiết xác thì vẫn có thể khiến người ta nhìn không chán mắt...”.

Nghe thấy câu nói này, Phong Bính Thần tỏ ra không vui: “Em chỉ thích mặt anh?”.

Thuần Khiết lập tức phủ nhận: “Dĩ nhiên là không phải rồi! Em còn thích cơ thể anh”.

Phong Bính Thần chau mày: “Lẽ nào anh không có một chút vẻ đẹp bên trong nào sao?”.

Thuần Khiết mỉm cười và nói: “Cái này, em vẫn đang khám phá...”.

Phong Bính Thần chăm chú nhìn cô một lúc rồi gật đầu: “Dù sao thì em phải làm trợ lí cho anh. Đến lúc đó có thể khám phá trong khoảng cách gần. Anh nghĩ ngày mai em đi làm luôn đi”.

Thuần Khiết lập tức ỉu xiu. “Đến giờ dậy rồi”. Nói xong anh buông cô ra, ngồi dậy đi vào nhà vệ sinh.

Thuần Khiết cũng dậy dọn dẹp giường chiếu, ra ban công lấy áo của anh, vút lên giường rồi vào bếp mở tủ lạnh lấy nước uống. Một lúc sau, Phong Bính Thần vui vẻ bước ra, vừa đóng khuy áo vừa nói: “Anh cũng muốn uống”.

Thuần Khiết đưa cho anh một chai rồi nói: “Áo sơ mi hơi nhàu, em đang định là qua, sao anh đã mặc rồi?”.

Phong Bính Thần cúi đầu nhìn rồi mỉm cười: “Nhàu á? Anh có thấy đâu, chỉ những người mẫu nam hạng ba mới mặc áo là lượt thôi...”.

Thuần Khiết nghe vậy, mỉm cười lắc đầu rồi lấy quần áo vào nhà vệ sinh thay.

Phong Bính Thần hỏi cô qua cửa: “Ảnh anh tặng em vì sao không treo?”.

Thuần Khiết trả lời: “Em không thích treo bức ảnh gợi tình trong phòng”.

Phong Bính Thần cười và nói: “Em sợ không cưỡng lại được chứ gì?”.

Thuần Khiết không bận tâm đến anh, ra trước bàn trang điểm bôi kem rồi lại lấy kem dưỡng ẩm bôi vào hai tay. Cô mặc áo sơ mi trắng và quần soóc màu xám, đôi chân trắng nõn nà, thon dài miên man, Phong Bính Thần nhìn rất thích mắt. Nhưng nghĩ đến chuyện bên ngoài cũng có người đàn ông khác nhìn thấy nên có chút không hài lòng.

“Em mặc thế này thì không phải là thực nữ rồi”.

“Định nghĩa của anh về thực nữ quá hẹp”. Thuần Khiết không ngẩng đầu nói: “Anh cũng nên về rồi đấy”.

Phong Bính Thần nghe vậy suýt ộc máu, tức giận lườm cô: “Rốt cuộc em có biết rằng người đang đứng trước mặt em là người đàn ông đẹp trai nhất, hấp dẫn nhất thế giới không hả. Anh ta có thể khiến công chúa bỏ trốn cùng anh ta, vương phi vượt vì anh ta. Anh ta gần như là người tình trong mộng của tất cả

các cô gái. Cho dù anh ta đi tới đâu cũng đều có thể nhận được sự phục vụ tôn quý nhất. Em nói chuyện với anh như vậy không thấy là mình quá vô lễ sao?”.

Thuần Khiết nghe những lời này, bỗng chốc cảm thấy choáng váng đến hoa mắt chóng mặt. Anh chàng này đúng là bị tẩu hỏa nhập ma rồi, tự tin tới mức khiến người ta bực mình. Nhưng khi cô mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt và dáng người của anh trong gương thì cảm giác choáng váng biến mất, thay vào đó là một sự tán đồng. Thậm chí cô còn cảm thấy anh quá khiêm tốn. Khuôn mặt của anh là kiệt tác của Thượng Đế, cơ thể anh là món quà của ma quỷ. Khí chất quý tộc toát ra trên con người anh không phải ai cũng có. Đôi mắt và mái tóc xoắn mê hồn khiến người ta chỉ muốn chiếm đoạt làm của riêng. Anh là món quà của Thượng Đế, từ chối anh không những vô đạo đức mà còn có cảm giác tội lỗi. Cô muốn đứng dậy hôn anh nhưng nghĩ tới câu anh vừa nói, liền nhắm mắt kìm nén.

Phong Bính Thần thấy cô nhìn mình rất lâu nhưng không biểu lộ điều gì mà nhắm mắt lại, thậm chí cũng không dả kích anh, thật không bình thường chút nào. Anh ngạc nhiên ghé sát lại nhìn cô. Cô có một chiếc mũi cao xinh xắn, đôi môi căng mọng gợi cảm, đôi lông mi dày. Đôi mắt của cô quá sáng, lúc nhắm lại trông càng dịu dàng, e ấp. Anh nhìn một lúc, trong lòng trào dâng cảm xúc yêu thương dịu dàng, liền nghịch ngợm thổi vào lông mi cô. Thuần Khiết lập tức mở mắt, bỗng nhiên thấy anh ghé sát lại, liền nói: “Xem ra anh không chỉ là người đàn ông đẹp trai nhất, hấp dẫn nhất thế giới mà còn là người đàn ông mặt dày nhất thế giới”.

“Vậy thì...”. Anh dang hai tay ôm cô, cúi người ghé sát vào tai cô, giọng nói vô cùng quyến rũ: “Em thật sự muốn anh ta về nhà sao?”. “Em đã từng cảnh cáo anh ta nhưng anh ta không nghe. Em đành phải ‘ăn’ anh ta thôi”.

Vẫn chưa nói hết câu cô đã không kìm được bật cười. Phong Bính Thần khẽ “ó” một tiếng: “Thì ra em còn có một cái lúm đồng tiền nhỏ...”. Nói rồi liền quay sang hôn lên má cô. Thuần Khiết có chút ngượng ngùng, nghĩ đến chuyện buông thả suốt cả ngày lẫn đêm nên càng đỏ mặt hơn, liền đẩy anh ra và nói: “Chúng ta đi ăn cơm thôi”.

“Ok”. Anh buông cô ra.

Thuần Khiết quay người lấy túi, thay giày rồi đi ra cửa.

Phong Bính Thần không kìm được lại than thở một hồi. Anh chưa tiếp xúc với cô gái nào không trang điểm mà dám đi ra ngoài như cô. Những người phụ nữ mà thường ngày anh gặp gỡ, qua lại đều là những người nổi tiếng, lời nói cử chỉ đều là tâm điểm chú ý của mọi người. Trước đi ra ngoài đều phải trang điểm kỹ càng, không ngoại trừ những cô gái mang vẻ đẹp tự nhiên. Thuần Khiết là người bình thường, không ai chú ý đến cô, dĩ nhiên cô không bận tâm. Hơn nữa

da cô đẹp như vậy, để mặt mộc cùng mái tóc ngắn cá tính khiến cô mang một vẻ đẹp mới lạ, hấp dẫn hơn.

Chú thích:

(¹) Good Will Hunting là một bộ phim tâm lí tình cảm kể về một thanh niên tên Will mồ côi, ham đọc sách, có trí nhớ tốt, là một thiên tài về toán học, lớn lên trong một xóm xình của thành phố Boston, đánh bạn với những thanh niên không có tương lai, suốt ngày chỉ biết cong lưng với công việc phụ hồ, vào quán bar rồi quậy phá và phạm tội.

(²) Oliver Twist (1838) của Charles Dickens là câu chuyện kể về cậu bé mồ côi, lớn lên trong trại tế bần, sau đó có một cuộc đời lang bạt nay đây mai đó, cho đến khi gặp được một tấm lòng cao cả nhận cậu về nuôi.